

Henry's verhaal

Henry's verhaal gaat over de invloed van zijn ex op zijn relatie met zijn kind. Het laat gedetailleerd zien hoe vanaf het moment van de zwangerschap op subtiële wijze de moeder van zijn kind de vader-zoon relatie manipuleert.

“Denise en ik hadden zes jaar een relatie toen ze me tijdens mijn lunchpauze opbelde: ‘Ik ben zwanger.’ Die ochtend was ze met haar moeder naar de dokter geweest voor een zwangerschapstest. De zwangerschap was niet gepland, maar ik was door het dolle heen: van jongs af aan heb ik altijd geweten dat ik graag vader wilde worden. Er borrelde echter ook een naar onderbuikgevoel: Waarom wist ik niet dat ze vermoedelijk zwanger was? En waarom had ze haar moeder meegevraagd naar de dokter in plaats van mij? ‘Dat maakt nu niks meer uit, ik ben er toch al geweest,’ zei Denise toen ik haar ernaar vroeg. Ik liet het voor wat het was. We kregen een kind, dat was het belangrijkste. Achteraf gezien was dat het eerste moment waarop ik me gepasseerd voelde als toekomstige vader. Het was slechts een voorteken van wat me nog te wachten stond.

Omdat we nog geen eigen huis hadden woonden we bij Wilma, de moeder van Denise. Daar werd Dean geboren. Ik genoot van hem. Op mijn werk telde ik de minuten af tot ik vrij was en hem weer kon zien. Omdat we bij Wilma woonden vond ik het logisch dat ze af en toe bijsprong in de verzorging van Dean en bovendien was het haar kleinkind. Steeds vaker deden zich echter situaties voor waarin Wilma ongevraagd taken op zich nam die ik als vader liever zelf wilde uitvoeren. ‘Denise, kan je moeder niet wat gas terugnemen? Wij zijn tenslotte zijn ouders’ vroeg ik haar herhaaldelijk. Zij zag er echter het kwaad niet van in. Dit leidde ertoe dat ik de zorg voor Dean in toenemende mate met Wilma deelde, in plaats van met Denise. Dit kwam onze relatie niet ten goede, we kregen steeds vaker ruzie. Ik smachtte naar een eigen huis, maar er was nog geen woning beschikbaar.

Op een dag vertelde Denise mij dat ze verliefd was geworden op Pascal, mijn beste vriend. En hij was verliefd op haar. Ik voelde me zo verraden dat ik hoe dan ook niet meer met haar verder wilde. Ik ging bij haar weg, Dean was toen anderhalf. Het was vreselijk om hem achter te moeten laten, want ik wist dat de situatie nu anders werd. Hoe anders, dat zou later pas blijken.

Denise werd al snel zwanger van Pascal en trok bij hem in, terwijl Dean tot op de dag van vandaag bij zijn oma woont. Zij speelt een grote rol in het belemmeren van het contact tussen Dean en mij.

In eerste instantie ging ik er vanuit dat Denise en ik goede afspraken zouden maken over Dean. We waren nu wel uit elkaar, maar we waren nog steeds samen verantwoordelijk voor onze zoon. We spraken af dat ik hem elk weekend een dag op mocht halen en vaak ging ik doordeweeks nog een aantal keren langs. Denise wilde niet dat Dean bij mij bleef slapen. ‘Het is niet goed om meteen al zoveel te veranderen in zijn leven, dus laten we dat rustig opbouwen.’ In goed vertrouwen stemde ik toe. Toen er na ruim een maand echter nog steeds geen start was gemaakt met het zogenaamde opbouwen, gaf ik aan dat ik daarmee wilde beginnen. Vanaf dat moment verliep de omgangsregeling steeds moeizamer. Regelmatig weigerde Denise om Dean aan mij mee te geven. Dean, die de spanning tussen zijn ouders feilloos aanvoelde, huilde vaak als ik hem op kwam halen. Nadat ik hem een aantal weken achter elkaar niet had meegekregen was voor mij de maat vol. Ik wilde dat de omgangsregeling schriftelijk werd vastgelegd en diende een verzoekschrift in bij de rechtbank. De rechter bepaalde dat ik Dean één keer in de twee weken een weekend bij me mocht hebben. Nu de omgangsregeling zwart op wit stond kreeg ik hem de eerste paar keren zonder al te veel problemen mee. Ik was opgelucht, maar ik had te vroeg gejuicht want al snel werd duidelijk dat Denise zich niets aantrok van de uitspraak van de rechter. Als ik bij Wilma aan de deur kwam huilde hij stevast en wilde Denise hem niet meegeven. In toenemende mate stond Denise mij niet meer zelf te woord, maar deed Wilma dat: ‘Dean wil niet met jou mee’, zei ze standaard om vervolgens de deur dicht te slaan. Eén keer heb ik opnieuw aangebeld, waarop Wilma zei: ‘Nu ga je weg, anders zorg ik ervoor dat je Dean nooit meer ziet.’ ‘Dat laat ik nooit gebeuren,’ zei ik, maar toch vertrok ik.

Weekend na weekend reed ik tevergeefs naar Wilma's huis in de hoop dat ik Dean even mocht zien, al was het maar tien minuten. Ik miste hem vreselijk. Op een gegeven moment werd er überhaupt niet meer opengedaan als ik aanbelde. Meestal gingen ze uit voorzorg weg, maar het gebeurde ook dat ze thuis waren en gewoon niet open deden. Als ik Denise belde nam ze niet op. Toen het op een dag

weer zover was en ik Dean al ruim drie maanden niet had gezien, heb ik op de hoek gewacht om te kijken of ze inderdaad thuis waren zoals ik vermoedde. Al na tien minuten liepen Wilma en Denise met Dean naar buiten. Ze schrokken zichtbaar toen ik op hen afliep. Ondanks dat het mijn weekend was zei Denise: 'We gaan uit logeren.' Omdat ik geen scène wilde maken waar Dean bij was zei ik tegen hem: 'Hallo mannetje, papa heeft jou gemist. Ik heb net bij oma aangebeld, maar er deed niemand open.' Zich van geen kwaad bewust antwoordde mijn driejarige zoontje: 'Ik ging me met oma verstoppen onder het bed.' Ik keek Wilma aan en zij keek strak terug maar zei niets. Op dat moment besepte ik dat ze woord zou houden: samen met Denise zou ze er alles aan doen om Dean bij mij vandaan te houden.

Tot op heden hebben Denise en haar broer zelf ook geen contact met hun vader. Door de slechte verhalen die Wilma hen al van jongs af aan vertelde, zien ze hem als een 'slechte vader' met wie ze niks te maken willen hebben. Of de verhalen kloppen weet ik niet, dat laat ik in het midden. Maar één ding weet ik zeker: Denise probeert mij nu op dezelfde wijze buitenspel te zetten. Ze heeft geen oog voor de negatieve gevolgen van haar gedrag op Deans ontwikkeling en dat maakt me doodsbang."

"Twee weken na het incident van het verstoppen onder het bed vocht Denise de omgangsregeling aan die de rechter een half jaar eerder had uitgesproken. Opnieuw was de rechter van mening dat ik recht had om tijd met mijn kind door te brengen. Maar opnieuw trok Denise zich niets aan van de uitspraak. Pas nadat de rechter haar een dwangsom oplegde van € 250,- voor iedere keer dat zij de omgangsregeling niet nakwam, ging het beter. Dat wil zeggen: Denise werkte precies voldoende mee om geen boete te krijgen, maar verder werkte tegen waar ze maar kon. Op de vrijdagen dat ik Dean mocht halen kreeg ik onherroepelijk een telefoontje van Denise: 'Dean is ziek, dus hij kan niet met je mee.' 'Ik kan ook voor hem zorgen als hij ziek is,' zei ik dan, 'dus ik haal hem gewoon op.' Als ik aankwam lag hij in zijn pyjama op de bank: 'Je bent ziek hè Dean? Zeg maar tegen papa dat je niet mee wilt. Dat vindt hij heus niet erg, toch papa?' Op zulke momenten vond ik hem zo zielig, dan wist hij zich geen houding te geven. 'Je moet Dean niet meer laten kiezen tussen zijn vader en zijn moeder' zei ik wel eens tegen haar, maar dat was tevergeefs: 'Hij mag toch zelf kiezen of hij wel of niet mee wil? Ik denk tenminste in het belang van Dean. Jij denkt alleen aan jezelf.' Soms maakte ze in het bijzijn van Dean zo'n drama dat ik wegging en hem een andere keer ophaalde, maar meestal nam ik hem mee. Na verloop van tijd ging het wat gemakkelijker, op de nodige pesterijen na. In de weekenden dat Dean bij me was hadden we het leuk samen en ook met mijn nieuwe vriendin kon hij het goed vinden. Ik verwachtte dat het alleen maar beter kon gaan naarmate Dean ouder werd: hij zou steeds meer begrijpen, steeds meer een eigen mening ontwikkelen en op den duur zelf tegen Denise zeggen dat hij het leuk vond bij mij. De werkelijkheid was helaas minder rooskleurig.

Naarmate Dean ouder werd, zag ik dat hij meer en meer gemanipuleerd werd door Denise en haar moeder. Ze maakten dat Dean zich schuldig voelde als hij naar mij toeging. Soms zwaaide Denise hem met tranen in haar ogen uit als ik hem ophaalde. Dat dit Dean niet in de koude kleren ging zitten bleek uit hoe stil hij het eerste uur vaak was. Pas later op de avond ontspande hij en hadden we het leuk. Toen Dean negen jaar was kreeg hij van zijn moeder een eigen mobiele telefoon die aan een keycord om zijn nek hing als ik hem kwam halen. Ze belde hem elke dag en ook na deze telefoongesprekken was hij altijd even stil. Een jaar later werd de simpele Nokia vervangen door een luxe Blackberry: naast bellen konden ze nu ook met hem 'pingen' en 'whatsappen.' Er kwamen teksten voorbij als: 'Wij zijn nu in Duinrell, jammer dat jij naar je vader moest' of 'Is Henry wel thuis bij jou?' Nu ze Dean niet bij me weg kon houden, zorgde ze ervoor dat hij zich schuldig voelde in de zeldzame weekenden dat hij bij me was. Ook merkte ik dat Dean koste wat kost zijn moeder en oma in bescherming nam. De ene na de andere leugen kwam voorbij: van vaderdagcadeautjes die toevallig kapot gingen, een rapport dat per ongeluk al terug op school was voordat ik het had gezien tot een telefoon die helaas nooit werkte als hij bij Denise was waardoor ik Dean niet kon bereiken.

Ondanks de pesterijen van Denise en haar moeder heb ik nooit negatief over hen gesproken in het bijzijn van Dean. Dat zij hier minder nobel mee omgingen bleek uit de opmerkingen die Dean letterlijk van hen overnam. Ik was trainer van Deans voetbalteam, dat was leuk om te doen en de kinderen waren blij met de training: 'Jouw vader kan echt goed training geven, Dean', hoorde ik ze wel eens

zeggen. Dean glom dan van trots, maar als Denise in de buurt was deed hij net of hij deze opmerkingen niet hoorde. Dat deed me pijn, maar omdat ik wist dat hij dat deed om zijn moeder niet te kwetsen kon ik het relativëren. Wat me echter door merg en been ging was toen één van Deans teamgenootjes op een dag naar me toekwam: 'Henry, Dean zegt dat jij een goede trainer bent, maar een slechte vader.' Volgens hem had Dean dat gezegd toen Denise de jongens zaterdag naar een uitwedstrijd had gereden. Ik voelde de grond onder me wegzakken, dat kon niet waar zijn. Maar waarom zou een negenjarige jongen zoiets verzinnen? Al snel drong het tot me door dat ik het wel moest geloven: Dean had dit echt gezegd...

Hoe naïef kan een mens zijn? Dat heb ik me vaak afgevraagd. Alle voortekenen waren aanwezig maar toch zag ik het niet aankomen. Vlak voor hij tien werd vertelde Dean me dat hij niet meer bij me wilde slapen. Als een donderslag bij heldere hemel, zomaar, vanuit het niets... Nachten lang heb ik wakker gelegen: Was er iets vervelends gebeurd? Was ik boos op hem geweest? Ik kon niets bedenken. Achteraf begrijp ik dat ik simpelweg niets had kunnen doen om deze situatie te voorkomen. Momenteel zie ik Dean één dag in de twee weken, van tien uur 's ochtends tot zes uur 's avonds. Het is een frustrerende, maar tegelijkertijd troostende gedachte dat ik er echt alles aan heb gedaan om zoveel mogelijk met Dean te kunnen beleven. De manipulatieve invloed van Denise en Wilma, die Dean dagelijks vertellen hoe slecht ik ben, is echter vele malen groter dan de invloed die ik op hem heb. Het is van meet af aan een ongelijk gevecht geweest, waarvan de uitkomst al van tevoren was bepaald. Maar ik kon dat niet voorzien... Soms doet de waarheid zoveel pijn dat je bang bent dat ze je kapot zal maken. Op zulke momenten ontken je haar, zelfs al is ze overduidelijk. Niet slechts uit naïviteit, maar puur en alleen uit zelfbescherming."